

mende vil i alt Fald hævde, at jeg er valgt ind i dette Ting som Forhandlingspolitiker, og jeg har været med til i den Tid, der er gaaet, at gennemføre adskillige Reforme. Der har ikke været stort ved dem, men det er i alt Fald noget (Afskydelse). Ja, det er jo en Rendsgerning! Og naar vi nu efter dette Lovforslag saa Fattigloven, tænker jeg, at skønt der er meget at sige til den, er det dog et Lovforslag, som man kan stemme for. Men fordi man er valgt som Forhandlingspolitiker, er man dog virkelig ikke forpligtet til at modtage alt det, nogle af ens tidligere Meningsfæller sammen med Højre blive enige om skal være rigtig. Tro ikke, De kunne hævde dette Standpunkt! At være Forhandlingspolitiker er ikke det samme som at gaa ind paa alt muligt, som de Herrer kunne blive enige med Højre, med Provvisorieministeriet, om. Det skulle vi være forpligtede til at gaa med til? Og naar vi ikke gik med til det, vare vi ikke Forhandlingspolitikere? Nej, ganske vist er jeg valgt som Forhandlingspolitiker, og jeg agter ogsaa at være med til at gennemføre Fremstridt, der ikke gøre Skade; men jeg er valgt først og fremmest herind for at være med til ikke at gøre noget, der kan skade vor Grundlov (Afskydelse). Jo, det tror jeg netop, vi kunne. Det vilde føre mig for vidt, antager jeg, at komme ind paa det her, men ellers skal jeg forsvare det, saa godt jeg kan, og mere kan man jo ikke forlange af mig. Jeg synes allerede ved nogle af mine Udtalelser om de Mangler, dette Lovforslag har, at have godtgjort, at det vil vist mere end noget andet kunne skade vor Grundlov. Naar de Herrer saa spørge om det, kan jeg godt svare dem med et Udtryk, som jeg kom med tidligere, men som maaske heller ikke nu passer i de Herrer's Kravtænger, en Udtalelse, som jeg tillod mig at komme med i Begyndelsen af denne Valgperiode. Da det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgtreds (Dinesen) som jo er videnberømt i det ganske Land udi Politiken, kom til os og græd over den forfærdelige Alliance med Socialisterne, bovede jeg at sige, at det at staa sammen med Socialdemokratiet til Hævdelse af den Grundlov, vi havde, var den sandeste, sundeste og naturligste Tante, der kunde tænkes. Nu passer det vel heller ikke længere (Afskydelse). Det glæder mig, for jeg troede, at det var en af de hemmelige Traktater i den Overenskomst, at det, man nu skulde til at gøre herude ved Lovgivningsarbejdet, netop var at give Socialismen Gift, og saa troede jeg, De vare komne saa vidt, jeg troede, det var Hensigten; men det naas grumme daarlig, hvad jeg for Næsten

har antydet og tror foreløbig at have bevist. Altsaa siger jeg: Det hævdede jeg den Gang, og da tror jeg, at jeg fik Tilslutning fra de Herrer's Side ved at sige, at det var sundt og sandt og naturligt, at alle vi, der bleve snydte i 1866 og have faaet Følgerne at fornemme, havde rejst os og hævdet i Forening dog i alt Fald den Stump af Grundloven, vi havde beholdt tilbage. Det mener jeg rigtig nok er noget, som vi som gode Demokrater kunne være bekendte at sige. Nu siger jeg: Naar de lave saadanne Love som den her, hvorved de give — ja, jeg tør ikke sige, at de give Smaaamanden en Sludder for en Sladder, det er vel ikke parlamentarisk, men de give ham i alt Fald Stene for Brød, for at bruge et bibelsk Udtryk — saa vil jeg sige, at saa svække de ud fra dette alle dem, der skulde og burde staa sammen mod Provvisorismen og Militærvæsenet. De Herrer skulle nok saa at mærke, at naar den socialistiske Agitation breder sig stærkere og stærkere ude i Landet, og naar de saa komme og sige — det er om os Demokrater, jeg taler, ikke om Højre — til Smaaamanden, at selv om han ærlig og rebelig har slidt og slæbt og tilbagebetalt, saa skal det alligevel regnes for Fattighjælp, saa svække de os; det er i alt Fald min Tro. Derfor siger jeg, at jeg agter fremdeles at fortsætte, saa længe jeg skal være her paa den Vej, og være med til at føre en Arbejds- og Forhandlingspolitik, naar jeg kan indse, at det ikke skader noget af det store, der ligger os og dette Ministerium imellem, naar det blot er Fremstridt, men paa den anden Side vil jeg virkelig ikke være med til nogen Sunde at glemme, at vi leve dog her i Landet midt i Grundlovs-kampen. Det er det, vi ville minde vore gamle, forhenværende Meningsfæller om, naar vi komme ud paa Landet. Hør nu lidt, skulle vi ikke snakte lidt om Grundloven? Saa tænker jeg, de ville le lidt og sige: Nej, det snakte vi ikke om, og saa vil det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgtreds og det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) og de andre fra højre Side, som pleje at besøge os derude paa Landet, sige til det ærede Medlem fra Mors (C. Ravn): Nej, det er heller aldrig værd at snakte om Grundloven; det er noget gammelt Skramler, som Benstrømændene have snasket om og forlignst sig med i saa mange Aar! Nej, lad os snakte om at saa lidt bestilt! Derfor siger jeg: Vi maa aldrig nogen Sunde glemme, hvad de Herrer, der staa nu og ere ansvarlige for denne Regering, før have begaaet mod det danske Folk ved den Maade, de have regeret